

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 4047

гр. София, 27.11.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 94 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВЛАДИСЛАВА В. АНГЕЛОВА

като разгледа докладваното от ВЛАДИСЛАВА В. АНГЕЛОВА Частно наказателно дело № 20231110216193 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 61, ал. 3 от НПК.

Образувано е по жалба на адв. С. К. от САК - упълномощен защитник на И. Ц. Ц., ЕГН ***** – обвиняем по досъдебно производство № 1926/2023 г. по описа на 04 РУ - СДВР, пр. пр. № 51878/2023 г. по описа на СРП срещу мярка за неотклонение "гаранция в пари" в размер на 15 000, 00 /петнадесет хиляди/ лева, определена по отношение на обвиняемия с постановление от 17.11.2023 г. и вносима в 15 - дневен срок от датата на предявяване на постановлението.

В жалбата се излагат съображения, че размерът на гаранцията е прекомерен и не е съобразен с обществената опасност на деянието и личната обществена опасност на дееца. Навежда се, че обжалваната парична гаранция не е съобразена и с имущественото положение на обвиняемия и е непосилна за него. Към съда се отправя искане за отмяна на определената мярка за неотклонение "парична гаранция" и определяне на мярка за неотклонение "подписка", която според защитника е именно обичайната, когато се касае за обвинение срещу неосъждано лице за извършено престъпление по чл. 343б ал. 1 НК. Алтернативно се прави искане размерът на гаранцията да бъде намален.

Съдът, като обсъди доводите, изложени в жалбата, и като взе предвид материалите по делото, прие за установено следното:

Жалбата е допустима, тъй като е депозирана от упълномощения

защитник на обвиняемия и в срока по чл. 61 ал. 3 НПК - постановлението, с което е определена мярка за неотклонение "парична гаранция", е предявено на обвиняемия И. Ц. и на неговия защитник на 17.11.2023 г., а жалбата е постъпила в СРП на 20.11.2023 г.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Мярка за неотклонение по отношение на обвиняем по обвинение за извършено престъпление от общ характер се определя, когато от доказателствата по делото да може да се направи обосновано предположение, че обвиняемият е извършил престъплението, и когато е налице опасност обвиняемият да се укрие или да извърши престъпление.

В настоящия случай с постановление от 17.11.2023 г., предявено му лично и в присъствието на защитник на същата дата, И. Ц. Ц. е привлечен в качеството на обвиняем по обвинение за извършено престъпление по чл. 343б ал. 1 НК.

Макар разследването да е в своя начален етап, от събраните на този етап в досъдебното производство доказателства може да се изведе разумно подозрение, че Ц. е извършил деянието, за което е привлечен като обвиняем. Обоснованото предположение за авторството на деянието се основава на показанията на свидетелите Станимир Генчев и Иван Ников, които са полицейските служители, спрели за проверка управлението от Ц. автомобил и извършили проверката на водача с техническо средство "Алкотест Дрегер 7510". В подкрепа на извода за наличие на обосновано предположение за авторството на деянието са и писмените доказателства и доказателствени средства - протокол за доброволно предаване, АУАН серия G A № 1126614/17.11.2023 г., талон за изследване от 17.11.2023 г., протокол за оглед на местопроизшествие, трасологична експертна справка.

При положителния извод за наличие на обосновано предположение, че обвиняемият е извършил престъплението, в което е обвинен, при определяне на конкретната мярка за неотклонение органът, който я определя, следва да съобрази степента на обществена опасност на престъплението, доказателствата срещу обвиняемия, здравословното му състояние, семейното му положение, професията, възрастта и други данни за личността на обвиняемия. Мярката за неотклонение следва да се определя за всеки конкретен случай след преценка на гореизброените обстоятелства и на

необходимото и достатъчно ограничение на правата на обвиняемия за постигане на целите по чл. 57 НПК, поради което не може да бъде споделен аргумента в жалбата, че в случаите на обвинение за извършено престъпление по чл. 343б ал. 1 НК и когато се касае за неосъждано лице, мярката за неотклонение обичайно е "подписка".

В настоящия случай опасност от укриване не се констатира. Обвиняемият Ц. е с установена самоличност, известен адрес, трудово и семейно ангажиран. Ц. е оказал съдействие на органите по разследването, като с протокол за доброволно предаване от 17.11.2023 г. е предал управлението от него на процесната дата лек автомобил, не е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство и в болничното заведение е дал кръвна проба за медицинско изследване. На следващо място на липса на опасност на укриване в конкретния случай сочи и това, че обвиняемият е публична личност и е разпознаваем в общественото пространство.

С оглед чистото съдебно минало на обвиняемия категорично не може да се направи извод, че Ц. е личност, която трайно и системно извършва престъпления, а интензитетът на опасността Ц. да извърши престъпление, идентично на това, за което е образувано наказателното производство, понастоящем е намален, доколкото със Заповед № 3337/17.11.2023 г., издадена от младши автоконтрольор при ОПП – СДВР, по отношение на обвиняемия е наложена принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление". Следва да се посочи и че от справката за нарушител/водач се установява, че Ц. не е санкциониран по административен ред за груби нарушения на ЗДвП. Въпреки изложеното обаче, съдът намира, че се констатира опасност от извършване на престъпление, която е изводима от обществената опасност на конкретното деяние. Установената при обвиняемия Ц. чрез техническо средство концентрация на алкохол в кръвта надвишава значително предвидения в разпоредбата на чл. 343б ал. 1 НК минимум - при обвиняемия Ц. е установена концентрация от 2, 12 ‰, докато за съставомерността на деянието е необходимо концентрацията на алкохол да е над 1, 2 ‰. По-високата от минимално необходимата за съставомерността на деянието концентрация на алкохол в кръвта, сочи на по-високата му степен на обществената опасност и на опасност от извършване на престъпление, независимо от чистото съдебно минало на обвиняемия.

Така съдът, като съобрази от една страна чистото съдебно минало на обвиняемия и от друга - опасността от извършване на престъпление, изводима от по-високата степен на обществена опасност на деянието, намери, че определената от органите на досъдебното производство мярка за неотклонение "гаранция в пари" е адекватна по вид. Съдът намира, че исканата от защитата мярка за неотклонение "подписка" не би била достатъчна за постигане на целите по чл. 57 НПК и не би въздействала достатъчно възпиращо по отношение на обвиняемия, така че да преодолее опасността от извършване на престъпление.

При определяне на размера на паричната гаранция, както се сочи и в жалбата, следва да се вземе предвид и имущественото положение на обвиняемия (чл. 61 ал. 2 НПК). Определената парична гаранция следва да не е в размер, който да е непосилно за обвиняемия да внесе, а от друга страна паричната гаранция следва да е в размер, по-висок от обичайните разходи на обвиняемия, така че отнемането ѝ в полза на Държавата, в хипотезите на чл. 66 ал. 1 НПК, да би представлявало сериозна загуба в имуществената му сфера. В материалите по досъдебното производство са приобщени доказателства по отношение имущественото положение на обвиняемия. Установява се, че обвиняемият Ц. притежава два автомобила /единият от които е приобщен по досъдебното производство/. Следва да се посочи обаче, че органите на досъдебното производство не са събрали доказателства за месечния доход на Ц.. Приложени са писмени доказателства, от които се установява, че обвиняемият е управител и едноличен собственик на капитала на търговско дружество "xxxxxxxxxx" ЕООД и е съдружник и един от управителите на друго търговско дружество - "xxxxxxxxxxxxxx" ООД. Приобщени са годишни финансови отчети на двете дружества, но за периоди, значително преди датата на деянието - за 2018 г. и за 2019 г. Предвид горното съдът намира, че в досъдебното производство липсват събрани доказателства, които да опровергават твърденията в жалбата за размера на месечния осигурителен доход на Ц. – 1 500, 00 лева. Предвид всичко изложено, съдът намери, че определената му гаранция следва да бъде намалена до размера от 3 000, 00 лева /два пъти сочения от обвиняемия месечен доход/. Съдът намира, че гаранция в този размер е адекватна на обстоятелствата по чл. 56 ал. 3 НПК и на целите по чл. 57 НПК и би осигурила тяхното постигане. Без да

представлява прекомерно ограничение на имуществената сфера на обвиняемия, така определената парична гаранция, с оглед възможността да бъде отнета в полза на Държавата в предвидените в НПК случаи, би мотивирала обвиняемия към добросъвестно процесуално поведение и би преодоляла опасността от извършване на престъпление.

Предвид всичко изложено съдът намери, че жалбата е частично основателна и наложената на обвиняемия И. Ц. мярка за неотклонение "гаранция в пари" следва да бъде намалена до размера от 3 000, 00 /три хиляди/ лева.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 61, ал. 3 НПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ мярката за неотклонение "гаранция в пари" в размер на 15 000, 00 /петнадесет хиляди/ лева, определена с постановление от 17.11.2023 г. по отношение И. Ц. Ц., ЕГН ***** – обвиняем по досъдебно производство № 1926/2023 г. по описа на 04 РУ - СДВР, пр. пр. № 51878/2023 г. по описа на СРП, като **НАМАЛЯВА** размера на мярката "гаранция в пари" на **3 000, 00 /три хиляди/ лева.**

Определението е окончателно.

Препис да се връчи на обвиняемия и защитника му, както и на СРП.

Съдия при Софийски районен съд: _____